

این تأکید بر دین به اصل دیگری از قانون اساسی نیز برمی‌گردد. در ابتدای اصل دوازدهم گفته شده که نظام، اسلام را به عنوان دین رسمی می‌شناسد و بیان می‌کند: «دین رسمی ایران، اسلام و مذهب جعفری اثنی عشری است و این اصل الی الابد غیر قابل تغییر است و مذاهب دیگر اسلامی اعم از حنفی، شافعی، مالکی، حنبلی و زیدی دارای احترام کامل می‌باشند و پیروان این مذاهب در انجام مراسم مذهبی، طبق فقه خودشان آزادند و...».

کاملاً درست است. اگر امروز عالمان منصف و بی‌غرض و بهترین حقوق‌دان‌ها را جمع کنیم تا برای مردم مسلمان ایران قانون اساسی بنویسند، واقعاً از این قانون اساسی بهتر برای این کشور نوشته نخواهد شد. اگر بخواهیم امروز از نو قانون اساسی بنویسیم، با توجه به اختلافاتی که در داخل کشور ما راجع به موضوعات نظری وجود دارد، نوشتن همین قانون اساسی موجود نیز به راحتی میسر نخواهد بود. قانون اساسی دستاورد بسیار بزرگی است. امری بسیار مترقی است. خداوند امام (ره) و تدوین‌کنندگان قانون اساسی را رحمت کند. واقعاً کار بزرگی انجام شده است. همه چیز در قانون اساسی دیده شده است؛ تضمین جمهوریت، تضمین آزادی مردم، تضمین انتخاب حکومت و انتخاب افراد بر اساس صندوق‌های رأی و آرای مردم و جمهوری‌تبی که قابل بقا و دوام باشد.

البته لازم است توجه کنیم که قانون اساسی وحی منزل نیست. تعدادی از افراد بشر نشستند و از دانش بشری استفاده کردند و تجربیات دنیا را جلوی چشمشان گذاشتند و درعین حال که وضعیت کشور را دیدند، به دین و اعتقادات مردم هم نگاهی داشتند و با این نگاه یک قانون اساسی بومی را بر اساس افکار و اعتقادات مردم، با استفاده از تجربیات بشری و اجتهاد از اسلام نوشتند و به تأیید مردم رساندند. آیا سراسر

